

Un dia qualsevol als anys setenta

La Teresina portava un manat d'espàrrecs blancs a la mà i amb l'altra saludava per acomiadar-se de la seva cunyada Ester. Havia estat tot el dia al camp i volia tornar cap a casa el més aviat possible per preparar el sopar al seu marit Ramon que venia dels camps.

A l'endemà, a Can Ros tot estava preparat per celebrar l'aniversari de noces dels avis Pere i Carmeta. Irradiaven goig pels quatre costats i en Pere picant l'ull a la seva dona li va dir molt fluixet:

- Això que tenim sí que és una família.

La trobada significava festa grossa per a tots, inclòs els més petits volien gresca i aquesta era la disculpa per trobar-se amb els cosins que baixaven de Begues.

El sol escalfava de valent i la claretat era espectacular mentre que de la cuina sortia una oloreta que despertava els cinc sentits.

L'Oriol era el noi més gran, tenia 17 anys, i amb fortes aspiracions enraonades per a convertir-se en l'hereu. Ho sabia i ho savien, i tots els ulls es clavaven amb ell.

Darrere de la porta havia amagat l'aixada i ningú sospitava del que tenia previst comunicar. Volia anar-se a estudiar a la Universitat de Barcelona i això no era ben vist des de totes les perspectives familiars.

De la conversa entre ell i en Martí a les acaballes d'un partit de handbol celebrat a casa, tot apuntava a que tots dos s'incorporarien a la universitat per estudiar industrials.

Va ser hores després de les postres quan l'Oriol ho va comunicar i la sorpresa va rebossar tota la estança. Lleugeres llàgrimes es van deixar caure.

Així aquell xicot és avui un afamat enginyer que decideix el traçat de les noves línies de metro. Però cada vegada que pot s'escapa a la zona agrícola de Gavà, pel camí de les sorres, per gaudir amb els pagesos presents de tots els fruits que la terra els hi dona.